

Aké ovocie prinášam?

„Neurobiť nič v danej chvíli, môže byť veľmi trestné.“ Kresťanská morálka preto rozlišuje dva druhy hriechov: previnenia a zanedbania dobrého. Preto aj na začiatku Svätej omše ľutujeme, že sme sa previnili myšlienkami, slovami, skutkami a tiež tým, že sme neurobili, čo sme mali urobiť. V evanjeliu je to vyjadrené podobenstvom o neplodnom figovníku: „Ktosi mal vo vinici zasadený figovník a prišiel hľadať na ňom ovocie, ale nenašiel. Preto povedal vinohradníkovi: „Pozri, už tri roky chodím hľadať ovocie na tomto figovníku, a nič nenachádzam. Vytni ho! Načo ešte aj zem vyčerpáva?“ On mu odvetil: „Pane, nechaj ho ešte tento rok. Okopem ho a pohnojím. Možno nabudúce prinesie ovocie. Ak nie, potom ho vytnieš.“ (Lk 13, 6-9) Jeho majiteľ teda prikáže, aby ho vyťali, lebo neprináša ovocie. Ľahko tomu rozumieme v našej konzumnej spoločnosti, kde sa nemilosrdne zbavujeme všetkého, z čoho nie je úžitok. Robia tak nielen schopní obchodníci, ale tento spôsob konania preniká i do súkromného života. Byty v mestách sú malé. Načo by tam mali byť predmety, ktoré nám prekážajú? Každý deň stretávame mnoho ľudí, ale prečo sa baviť s niekým, z koho nemám úžitok? Tento postoj sa žiaľ prenáša aj na ľudí, ktorí sú nám najbližší. Načo mať v byte starých rodičov, keď ich možno poslať do domova dôchodcov? Načo mať vôbec deti? Psík menej stojí. Jeden kanadský psychológ ma poučil o tom, ako sa takáto mentalita obyčajne rodí. Obviňoval z nej čierne plastické vrecká na smeti. Dieťa v istom období svojho detstva sa silne pripúta ku veciam, ktoré považuje za svoje osobné: hračky, nájdená pekná krabička, alebo čokoľvek iné. Chce si to prirodzene schovať v nejakej svojej skrýši, aby o tom druhí nevedeli. Na vidieku takú skrýšu nachádzali v dutinách stromov, v stodole so slamou a podobne. Ale kde dnes najst' takú skrýšu a v meste, v mestskom byte? Dieťa svoj poklad zastrčí za skriňu, alebo pod posteľ do najvzdialenejšieho rohu. Ale dospelí to rýchlo objavajú a nahnevajú sa: „Zahod' tú hlúposť do koša!“ Dieťa často plače v takejto chvíli, ale nepomôže to. „Drahocenná“ vec nenávratne zmizne v čiernom vreci na odpadky. Nakoniec sa dieťa s tým zmieri a samo sa začne tak chovať ku všetkému, čo ho za chvíľu omrzí. A v dôsledku toho – uzatvára psychológ – sa to stane aj jeho normálnym postojom k ľuďom: vyhnúť sa všetkým, z ktorých

nemám úžitok. Takto konáme my, ľudia, ale prenášať tento postoj i na Boha? Veď predsa z nikoho nič nemá, nezberia plody na svoj stôl, nič neberie, iba dáva. Čo teda v podobenstve vytýka figovníku, ktorý nenesie ovocie? Aby sme to pochopili, musíme si dať pozor na to, čo Boh vlastne dáva. Rozdeľuje mnoho darov, ale všetky majú spoločného menovateľa: život. Večne živý Boh dáva život, aby sa postupne rozvíjal. Od ľudí potom chce, aby tento dar prijímali. Celý vesmír a jeho krása nie je teda nič iné len konkretizácia, stelesnenie Božieho slova. Rastliny a zvieratá to robia dokonale, ale bezmyšlienkovite, neslobodne, podľa prírodných zákonov. Človek naopak musí Božiemu slovu porozumieť a slobodne podľa neho konať. Čo sa ale stane, keď mu odporuje a neprijíma ho? Zmrzačuje, alebo dokonca stráca svoju identitu. Je ako figovník, ktorý nenesie plody.

Boh ho teda vytnie? To nie je úplné vyjadrenie. „Božie tresty sa nám neukladajú zvonka ako tresty svetských súdov. Trestom za neposlušnosť Bohu je sám hriech vo svojich dôsledkoch. Keď človek hreší, slobodne ničí seba, podobne ako keď niekto pije jed. Či už konáme také, alebo onaké zlo, vždy strácame niečo zo svojej slobodnej tvorivosti konať dobro, teda obchádzame, zanedbávame a ničíme svoje poslanie. Z neba prichádza len Božie pozvanie napraviť to pokáním, to znamená novou silou slobodnej tvorivosti. Figovník nášho života tak môže ešte stále prinášať plody na stôl svetového dobra, ku ktorému si aj my zasadáme, aby sme jedli ovocie spoločnej práce Boha i všetkých ľudí dobrej vôle.“ (Tomáš Špidlík: „Slyšet Boha v ranním vánku.“)

Hrnčiar vezme do rúk hlinu a vyformuje nádobu, akú sám chce. Bude to váza na kvety pre sviatočné príležitosti alebo obyčajný hrniec na každodenné všedné používanie. Hotový výtvar použije pôvodca sám alebo ho dá niekomu inému. Bude ho užívať dlho alebo krátko – ako sa mu zachce. Mňa stvoril najvyšší Umelec... Som dielom Pánových rúk. On ma utvoril a sformoval... Pre seba samého (hovorí Augustín) a nedaroval ma nikomu, ani nepredal. Ponechal si ma k svojej osobnej službe. A Bohu slúžiť, znamená plniť jeho svätú vôľu, ktorá nie je nič iné ako moje posvätenie, aby som bol Bohu milý, a ktorá prinesie jemu slávu a mne večnú blaženosť... Od Boha som vyšiel, aby som sa použitím všetkých svojich schopností a možností vrátil zasa k nemu späť.

Mário Orbán

*Evanjeliu svätému som
Predslovom:
ako nám dávno slubovali
proroci, prichádza Kristus
zhromažďovať národy, pretože
svieti svetlom svetu celému. To v
našom siedmom tisícročí
stalo sa.*

*Bo slepým oni sľúbili, že uvidia,
a hluchí, ajhľa, Slovo Písma
počujú, lebo je Boha poznať totiž
potrebné. A preto čujte, čujte
toto, Slovieni:
dar tento drahý vám Boh z lásky
daroval,*

*Dar Boží darom spravodlivej
čistky je, dar dušiam vašim, čo
sa nikdy neskaží, dušiam tých
ľudí, ktorí vďačne prijímú ho.
Matúš i Marek s ním a s
Lukášom i Ján národy všetky
takto učia, hovoriac:*

*Všetci, čo chcete svoje duše
krásnymi uzrieť, a všetci po
radosti túžiaci, túžiaci temno
hriechu navždy zapuďiť i sveta
tohto hniloby sa pozbaviť i rajský
život pre seba zas objavíť*

Proglas

Povolanie

Je čas kňazských primícií, ale i maturít a promócií. Právom sa mnohí pýtajú, čo ďalej. Mnohí si uvedomujú zodpovednosť za dary od Boha. Hľadajú spôsob, ako nájsť svoje miesto nielen v spoločnosti, ale aj v Cirkvi. Všetci veriaci sme navzájom úzko spojení, pretože sme povolani na svätosť. Práve vďaka darom, ktorých sa nám dostalo od Boha - či sme kňazi alebo laici, máme si byť navzájom svedkami a zároveň živými nástrojmi poslania Cirkvi podľa povolania, ktorým nás obdaroval Boh. Kristova výzva „Pod' za mnou“ (Lk 9, 59) je pozvaním prinášať čoraz hojnejšie duchovné ovocie.

V živote každého človeka príde chvíle, keď sa cíti nepochopený, hoci sa veľmi snažil. Ľudia ho nechápu, nechcú pochopiť a tí, od ktorých by to najmenej čakal, mu hádžu poľnú pod nohy, strpčujú a znepríjemňujú mu život. Aj toto patrí k plánu, ktorý má s nami Boh. Ježiš jedných volá priamo, iných cez ľudí či udalosti. Od jedného učeníka Ježiš žiada trpezlivosť pri neúspechu a u druhého rázne žiada odpútať sa od všetkého, čo by mu bolo prekážkou v povolani. Ježišov radikalizmus je potrebné pochopiť a prijať. Vie, koho a kde potrebuje, komu a čo je potrebné na spásu, a preto primerane dáva potrebné prostriedky milostí. Od človeka však vyžaduje vernosť a vytrvalosť v povolani. Povolani dokáže Bohu povedať dôverne „áno“ a nebojí sa vyznať svoju vieru za každej situácie.

Alfréd Nobel prijímal za svojho tajomníka mladého inžiniera. Hneď v prvý deň po menšom uvítaní a niekoľkých formálnych vetách začal vedec útočiť na náboženstvo. Mladý muž zbledol. Bol totiž hlboko nábožensky založený a cítil sa byť dotknutý Nobelovými slovami. Nobel spozoroval jeho rozpaky a zdvojnásobil útoky. Inžinier to nevydržal. Začal odporovať svojmu zamestnávateľovi, odrážal jeho útoky. Z jednoduchého rozhovoru vznikla ostrá výmena názorov, ktorá vyústila do menšej hádky. Zrazu Nobel prerušil spor a prepukol v silný smiech. Potom podal mladíkovi ruku a srdečne mu ju stisol. „Páčite sa mi,“ konštatoval slávny fyzik, „takýchto ľudí potrebujem. S radosťou vás prijímam do svojich služieb.“

Všetky naše modlitby a skutky, manželský a rodinný život, každodenná práca, duchovné a fyzické zotavenie, ak ich konáme podľa Ducha, ba aj ťažkosti, ak ich trpezlivo znášame, stávajú sa duchovnými obetami milými Bohu...

Lubomír Stanček

O Matke Tereze

Viacrát som mal príležitosť stretnúť sa s Matkou Teréziou a v mojich spomienkach zostáva jej malá postavička ohnutá životom zasväteným službe najbiednejším, ktorú naplňala nevyčerpatelná vnútorná sila: sila Kristovej lásky. Táto rehoľníčka, ktorú na celom svete pokladajú za matku chudobných, dáva všetkým, veriacim i neveriacim, výrečný príklad. Zanecháva nám svedectvo Božej lásky, ktorú prijala a skrze ktorú svoj život úplne obetovala bližným. Zanecháva nám svedectvo uvažovania, ktoré sa mení v lásku, a lásku, ktorá sa stáva uvažovaním.

Ján Pavol II.

Úmysly Apoštolátu modlitby Júl 2007

Všeobecný: Aby sa všetkým občanom jednotlivo i v skupinách umožnilo aktívne sa podieľať na živote a spravovaní spoločného blaha.

Misijný: Aby všetci kresťania, vedomí si svojej misionárskej povinnosti, pomáhali všetkým, čo sa zúčastňujú na evanjelizácii národov.

Úmysel KBS: Aby rodiny, ktoré trávajú čas na dovolenke, nezabúdali na svoje náboženské povinnosti.

Spovedanie pred prvým piatkom

Utorok od 17:00   Streda od 17:00

Piatok od 16:00

Sväté omše v 13. týždni cezročného obdobia

3.VII. utorok

18.00 + rodičia Peškoví a Tibenský

4.VII. streda

18.00 + František Brečan, manžel a syn Ivan

5.VII. štvrtok – sv. Cyrila a Metoda - slávnosť

9.15 + Anton Neščák, manžel, Anna a deti

6.VII. piatok - prvý piatok

18.00 + Jozef Hrdlovič (5.výr.)

7.VII. sobota

15.30 sobáš so sv.omšou

Silvia Vavrinčíková a Ľudomil Pastor

Upratovanie kostola č.d. 151- 175

8.VII. 14. nedeľa v cezročnom období

8.00 + Rozália Kulifajová (1.výr.)

9.15 + Jozef Kerák (1.výr.)

Liturgický kalendár

2.VII. pondelok   Návšteva Panny Márie - sviatok

3.VII. utorok   sv.Tomáš, apoštol - sviatok

4.VII. streda   sv.Alžbeta Portugalská

5.VII. štvrtok   sv.Cyril a Metod, Slovanskí vierozvestovia

6.VII. piatok   sv.Mária Goretti, panna a mučenica – prvý piatok

7.VII. sobota   sv.Anton Mária Zaccaria, kňaz

Prijímaj často, veľmi často... To je jediný liek, ak sa chceš uzdraviť.

Sv. Terézia z Lisieux

UZDRAVENIE ÚZKOSTLIVOSTI

Tieto slová napísala svätá Terézia svojej sesternici Márii Guérinovej, ktorá trpela úzkostlivosťou. Svätica sama prešla „mučeníctvom škrapúl“, ako to obdobie nazýva. Zažila, ako ju Pán svojou milosťou z úzkostlivosti uzdravoval. Musela však ku svätému prijímaniu pristupovať aj vtedy, keď sa domnievala, že je ho nehodná, pretože zhrešila, pretože nebola verná svojim predsavzatiam. Terézia svoju úzkostlivosť v duchovnom živote prekonala objavom nekonečnosti Božieho milosrdenstva a tým, že sa oň opierala.

S odstupom času musíme priznať, že v tejto súvislosti radí ako skúsený duchovný vodca, hoci mala len štrnásť rokov. Najprv dáva sesternici o pokušení všeobecnú radu, ktorú prijala od samého Ježiša: pokušeniami treba pohrdáť, nevenovať im pozornosť. To Boží nepriateľ sa usiluje v duši človeka spôsobiť výčitkami zmätok a odvieť ju od svätého prijímania, aby Ježiš nemohol vstúpiť do srdca slabého a núdneho človeka. Potom obracia jej pozornosť na Ježišovu lásku k nej: Pán túži vstupovať do jej srdca a byť tam prítomný len pre ňu, ako v živom svätostánku. Nie je predsa možné, aby človek, ktorý miluje Ježiša a toto všetko zväží, mohol ho urážať tým, že by ho nechcel prijať.

V tejto súvislosti Terézia vysloví pre duchovný život veľmi dôležitú pravdu: „čo Ježiša uráža, čo zraňuje jeho srdce, je nedostatok dôvery.“ Nie teda hriechy spáchané zo zбайдlivosti alebo zo slabosti. Preto treba bez ohľadu na vlastné pocity chodiť na sväté prijímanie čo najčastejšie a prosiť o duchovné uzdravenie. Podľa učenia svätej Terézie je srdce každého človeka stvorené, aby milovalo Ježiša, aby ho vrúcne milovalo. Preto sa treba modliť, aby sme nestrácali roky životom v obavách a zbytočných trápeniach, aby sme si nemýlili duchovný boj so svojimi zmätenými pocitmi. A Boží nepriateľ, keď vidí, že stráca čas, nechá nás na pokoji.

P.Vojtech Kodet OCarm „O Eucharistii“

Spúšťame oponu. Ako v divadle. Až na dno javiska. Povinnosti s'ahujeme ako vlajku zo žrde. Neúraduje sa. Školníci pevne za'ahujú závary na bránach škôl. Žiaci hádžu aktovky do „piateho“ kúta detskej izby. Študenti ako vyžmýkané citróny po skúškach spokojne nechávajú zaschnúť svoje perá a začínajú s chuťou brázditi svetom. Pracujúca trieda zvyšuje záujem o prepravu na dovolenku. Cestovné kancelárie, hotely, motely a kempingy praskajú vo švíkoch a autá na diaľniciach pripomínajú Schumi-rallye.

Blíži sa čas oddychu pre školákov a ich učiteľov, robotníkov i úradníkov vo firmách. Každodenný stereotyp prešpikovaný povinnosťami preruší „prázdninový festival.“ Počas neho nemusíme naberať vedomosti, striehnuť na najnovšie informácie, drviť cudzie jazyky. Testy na zvyšovanie intelligenčného kvocientu môžeme odložiť do šuplíka. Lebo prázdniny a dovolenky sú o inom. Predovšetkým sú príležitosťou na oprašovanie dobrých rodinných vzťahov, na budovanie nových priateľstiev, na prieskumy vo vlastnej duši. Pre každého z nás

sú šancou zvyšovať si emocionálny kvocient: schopnosť poznávať a vážiť si seba samého, ovládať vlastné emócie a darovať z nich svojim najdrahším, ba ešte viac - napriek životným skúškam, bolestivým úderom a únave odznova sršať optimizmom. Takáto energia v nás môže vytrysknúť z obnovenej viery v mystickú Lásku. Lebo Boh nás miluje, učí nás ctiť si seba aj tých druhých, mať široké srdce bez závor, dať zmysel aj tomu, čo iní nazývajú neznyslom, prebúdať nové ambície, no najmä uhaša v nás smäd po tajomnom vzťahu človeka k človeku, za ktorým stojí nielen obyčajná sympatia, ale aj silná duchovná spriaznenosť, obeta, láska bez kalkulácie.

Blížiaci sa prázdninová relaxácia je na to, aby sme my dospeli v sebe kumulovali duchovný a emocionálny kapitál. No nezabudnime na deti, osobitne na tie, ktoré nám boli zverené. Tešme sa spolu s nimi, že sme. A naučme ich to, čo sa nenaučia z učebníc - viac ľubiť, deliť sa o všetko, zhovárať sa s Bohom. Aby sme na konci prázdnin a dovoleniiek dostali dobré vysvedčenie...

MARTA MAJERČÁKOVÁ

CENA ÚSMEVU Koľko stojí úsmev? Korunu? Sto korún? Tisíc korún?

Áno, úsmev má veľkú hodnotu. Kto by nemal rád tých, ktorí sa usmievajú aj vtedy, keď sa im nedarí a keď všetko nie je tak, ako si to predstavovali? Ktorí sa usmievajú aj vtedy, keď sa iní pri hre hnevajú a cítia sa urazení. Taký úsmev má oveľa väčšiu cenu než peniaze.

Pomysli na šťastie a radosť, ktorou obdaríš ľudí okolo seba, keď sa na nich s láskou usmeješ. Tvoj úsmev im pomôže lepšie znášať bremená a problémy, s ktorými denne zápasia a predĺži im tak život. Nie je to veľká hodnota? Nestojí to za to? Úsmev vnáša do atmosféry domova, alebo kdekoľvek a nachádzaš, teplo a pokoj, no hnev, hašterenie a nervozita pôsobia ako piesok v očiach.

Možno sa niekedy usmeješ na niekoho, kto je veľmi smutný a zmalomyselnený. Tvoj úsmev mu pomôže nájsť stratenú radosť. Akú to má hodnotu? Možno sa to nikdy nedozvieš, ale pre toho človeka to znamená naozaj veľa.

Úsmev nestojí nič, a pritom je veľmi vzácny. Obohacuje toho, kto ho prijíma a neochudobňuje toho, kto ho dáva. Trvá len chvíľku, ale spomienka naň je niekedy večná. Nik nie je taký bohatý, aby sa bez neho zaobišiel a nik nie je taký chudobný, aby ho nemohol darovať.

Úsmev vytvára šťastný domov, je oporou v starostiach. Je citlivým znakom priateľstva. Unaveným prináša odpočinok, znechuteným vracia odvahu, v smútku je útechou a pri každej príležitosti prirodzeným liekom.

Je dobre, že si ho nemožno kúpiť do zásoby ani ukradnúť, pretože má hodnotu práve vo chvíli, keď sa dáva.

Keby si aj stretol niekoho, kto by pre teba úsmev nemal, hoci naň čakáš, buď veľkodušný a usmej sa naňho ty, pretože nik tak nepotrebuje úsmev ako ten, kto ho nemá pre iných. Sotva ti zaň niekto zaplatí a možno ti ho ani nevráti, ale ty budeš určite nesmierne šťastný.

Úsmev má hodnotu milión korún. a pritom nestojí ani halier.

_____ Neznámy autor

Bl. Miguel Joseph Serra

1. júl

Baleárske ostrovy v Stredozemnom mori patria k obľúbeným dovolenkovým miestam. Málokto však pozná históriu Cirkvi na týchto malebných kúskoch zeme. Malorka dala svetu bl. Miguela Josepha Serru, ktorý sa stal priekopníkom misií v krajinách Latinskej Ameriky a Kalifornie.

Miguel sa narodil 24. novembra 1713 v skromných pomeroch vidieka v osade Petra. Prvú výchovu dostal vo františkánskom Kláštore sv. Bernarda. Nasledoval hlas Božieho volania a po zložení rehoľných sľubov prijal meno Junipero po obľúbenom nasledovníkovi sv. Františka z Assisi. O niečo neskôr malý páter, ktorý meral len niečo viac ako poldruha metra, odišiel do Mexika. Tu sa pripravoval don Gašpar de Pórtola na zakladanie misií v Kalifornii. Pre obavy z útoku vojakov cestovali pátri v niekoľkých skupinách, niektorí loďami, ďalší kočmi. Páter Junipero spolu s donom Pórtolom putovali do Kalifornie na chrbtoch mulice. Po ťažkej ceste severo-mexickou púšťou do zálivu San Diego našli iba dve lode s posádkou vyčerpanou skorbutom. Tretia skupina rehoľníkov zmizla bez stopy.

Vďaka neúnavnosti pátra Junipera sa misie rozrastali. Prvá vznikla v San Diegu, nasledovali stanice San Carlos Borromeo a Carmel nell' Aprile. Za pätnásť rokov otvoril bl. Junipero dvadsaťjeden misií, vzdialených jednu od druhej na jeden deň cesty. Založil tiež kolégium El Camino Real.

V každej misijnej stanici stál kostol, obyčajne drevený. Avšak po tom, ako v San Luis Abispo zničili miestny Boží stánok zapálené šípy bojovních Indiánov, všetky kostoly prebudovali na kamenné. Interiér zdobili pestré výtvarné motívy domorodej kultúry. Okolo kostolov boli domy misionárov, školy pre deti a ženy, polia a maštale. Každá misia mala vlastnú infraštruktúru a bola ekonomicky samostatná.

Blahoslavený Junipero často podnikal pešo cesty po pobreží Kalifornie a navštevoval svoje misie. Životopisci narátali, že napriek ochoreniu, ktoré postihlo jeho dolné končatiny, prešiel dohromady viac ako 24-tisíc kilometrov iba po oblasti Kalifornie. Táto trasa predstavuje niekoľkonásobok cesty, ktorú za svojho života prekonal objaviteľ Marco Polo. Mottom misionára Junipera bolo: „Kráčať stále vpred a nikdy sa nepozerať dozadu.“ Napriek svojmu želaniu nezomrel ako mučeník, ale pokojnou smrťou roku 1784. O dve storočia ho Ján Pavol II. vyhlásil za blahoslaveného.

z talianskych prameňov spracovala KATARÍNA ŽÁKOVÁ

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku